

Epistola lui Pavel către Efeseni (5) - Stanley Bruce Anstey

Capitolul 5

UMBLÂND DEMNI DE CHEMAREA NOASTRĂ (continuare)

II. | Umblarea demnă de chemarea noastră sub domnia lui Hristos (4.17-5.21) (continuare)

Umblarea în dragoste (5.1-7)

Îndemnurile care urmează în capitolul 5 continuă linia de gândire din capitolul 4, conform căreia credincioșii arată o transformare completă a caracterului, care se cuvine sfinților lui Dumnezeu.

Versetele 1,2

Efeseni 5.1,2: Fiți deci imitatori ai lui Dumnezeu, ca niște copii preaiubiți, și umblați în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca dar și jertfă lui Dumnezeu, ca parfum de bună mireasmă.

Deoarece acum facem parte din familia lui Dumnezeu, trebuie să fim „imitatori ai lui Dumnezeu ca niște copii preaiubiți”. În capitolul 4 trebuia să imităm căile desăvârșite ale lui „Isus”; aici, în capitolul 5, trebuie să imităm calitățile morale ale lui Dumnezeu. În mod normal, un copil își imită părinții în comportamentul și vorbirea lor. În același mod, ca și copii ai lui Dumnezeu, trebuie să-L imităm pe Dumnezeu, Tatăl nostru. După cum am menționat deja, aceasta se referă la calitățile Sale morale, deoarece nu putem imita calitățile Sale divine. Cele două mari atribute morale ale lui Dumnezeu din acest capitol sunt „dragostea” și „lumina”. Dragostea este activitatea Ființei Sale; lumina este esența Ființei Sale.

A umbla ca și „copii preaiubiți” înseamnă că trebuie să umblăm ca cei care sunt iubiți de Dumnezeu. Accentul aici nu este că *noi* Îl iubim pe Dumnezeu, ci că trăim în bucuria dragostei Sale pentru noi. Noi suntem „preaiubiți” de El. Dacă trăim fiind conștienți de aceasta, vom „umbla în dragoste” și față de ceilalți.

Marele exemplu al unei vieți trăite în dragoste este Hristos Însuși. În Vechiul Testament, copiii lui Israel trebuiau să-și iubească aproapele ca pe ei înșiși (Luca 10.27). Dar în Noul Testament, dragostea este dusă la un nivel mult mai înalt: noi trebuie să iubim „așa cum” ne-a iubit Hristos. Și cum ne-a iubit El? El S-a supus - chiar până la moarte - voinței Tatălui Său cu credincioșie și dragoste neclintită. Dragostea Sa a exprimat supunere și ascultare completă și a fost un „parfum de bună mireasmă” pentru Dumnezeu. Era o dragoste a ascultării gata de a se sacrifica. Noi trebuie să avem acest caracter al dragostei.

Versetul 3

Efeseni 5.3: Iar curvie și orice necurăție sau lăcomie nici să nu fie numite între voi, cum se cuvine unor sfinți, ...

Așadar, comportamentul nostru ar trebui să fie „așa cum se cuvine sfinților”. „Sfânt” înseamnă literalmente «cel care este sfințit». Nu numai că „curvia și orice necurăție sau lăcomie” nu ar

trebuie să aibă loc printre credincioși - ci ar trebui nici măcar „să nu fie numite” în conversațiile noastre. Acestea nu ar trebui să fie un subiect de conversație, deoarece a te gândi și a vorbi despre ele este asociat cu întinarea, chiar și atunci când vine vorba de condamnarea lor. Dacă ne preocupăm cu aceste lucruri și ele devin obișnuite în conversația noastră, ele s-ar putea strecura în viața noastră. În mod similar, copiii lui Israel au fost avertizați să nu se preocupe de modul în care națiunile păgâne practicau idolatria, din cauza pericolului de a fi ei înșiși atrași în idolatrie (Deuteronomul 12.29-32). Vechiul proverb conform căruia te poți murdări îmbrățișând un coșar la fel de mult ca și luptându-te cu el este cu siguranță adevărat. Cei care vorbesc frecvent despre aceste lucruri stricate nu par să fie departe de ele în sufletele lor. Acesta este un teritoriu periculos.

Versetul 4

Efeseni 5.4:... și nici lucruri rușinoase, nici vorbire nechibzuită, nici glumă proastă, care nu sunt cuviincioase, ci mai degrabă mulțumire.

Mai mult, în calitate de „sfinți”, nu trebuie să coborâm din demnitatea poziției noastre de fii ai lui Dumnezeu, pentru a ne angaja în „vorbire nechibzuită sau glume proaste”. Apostolul nu condamnă aici umorul; mustrea este îndreptată împotriva vorbirii frivole, care tratează cu ușurătate lucrurile sfinte și păcatul. Creștinul trebuie să fie plin de dragoste, recunoștință și „mulțumire”. Ei devin cei care sunt conștienți de poziția înaltă la care au fost chemați în Hristos. Prostiile nu fac decât să diminueze exprimarea dragostei creștine.

Versetele 5-7

Efeseni 5.5-7: Pentru că știți aceasta, cunoscând că nici un curvar, sau necurat, sau lacom de bani, care este un idolatru, nu are moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu. Nimeni să nu vă amăgească prin cuvinte goale, căci pentru aceasta vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării. Deci nu fiți împreună-părtași cu ei!

Apostolul continuă să condamne orice implicare a credincioșilor în păcatele epocii. El face o distincție foarte clară între cei care sunt „în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu” și cei care nu sunt. Cei care nu sunt credincioși sunt caracterizați de diferite păcate și, cu siguranță, nu au parte de Împărăție. El adaugă: „Nimeni să nu vă amăgească prin cuvinte goale”. El a socotit că unii se vor răzvrăti împotriva acestui lucru și vor încerca să scuze aceste păcate în rândul credincioșilor mărturisitori, aducând argumente plauzibile, conform cărora aceste păcate (curvie, necurăție, lăcomie) sunt permise în anumite cazuri. Apostolul clarifică imediat aceasta spunând că toate aceste argumente sunt false. El clarifică faptul că „din cauza acestor lucruri, mânia lui Dumnezeu vine peste fiii neascultării”. În versiunea KJV în engleză se spune „copii ai neascultării”, dar „*fi*” este cuvântul corect; înseamnă că acești oameni sunt pe deplin maturi în depravarea lor morală și în neascultare. Este adevărat că un credincios poate *cădea* în oricare dintre aceste păcate, dar niciun credincios adevărat nu este *caracterizat* de ele.

Prin aceasta, Pavel vrea să arate că trebuie să existe o diferență clară între credincioși și necredincioși. Dacă exprimăm în mod adecvat atributele morale ale lui Dumnezeu în această lume și „umblăm în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit” (Efeseni 5.2), separarea este fundamentală. De aceea, el spune: „Nu fiți împreună-părtași cu ei”.

Umblarea în lumină (5.8-14)

În primele șapte versete, calitatea morală, pe care apostolul o cere de la copiii lui Dumnezeu, este „dragostea”. În următoarea serie de versete, el se concentrează pe calitatea morală a „luminii”. El folosește imaginile „luminii” și „întunericului” pentru a sublinia cât de important este pentru credincios să trăiască despărțit de rău.

Versetele 8-10

Efeseni 5.8-10: Pentru că odinioară erați întuneric, dar acum, lumină în Domnul; umblați ca niște copii ai luminii (pentru că rodul luminii este în orice bunătate și dreptate și adevăr), încercând ce este plăcut Domnului;

„Întuneric” înseamnă absența cunoașterii lui Dumnezeu - ignorarea completă a voinței divine. Credincioșii din Efes nu numai că se aflau în întuneric atunci când nu erau încă convertiți, ci și ei înșiși erau „întuneric”. Acum, că erau salvați, viețile lor ar fi trebuit să fie într-un contrast izbitor cu tot ceea ce au fost odată. Adevărul Evangheliei pătrunsese în sufletele lor și le schimbase viața. Lumina lui Dumnezeu îi luminase moral și spiritual. Ei nu erau doar în lumină; ei erau acum „lumină în Domnul”.

Pavel folosește această imagine a luminii și a întunericului pentru a arăta că noua noastră viață „în Domnul” este complet opusă vieții noastre vechi. Cele două sunt opuse și nu pot exista împreună. Atunci când lumina intră, întunericul dispare. Deoarece aceste două lucruri sunt incompatibile și nu corespund cu ceea ce suntem noi, apostolul insistă asupra unei separări clare în viața noastră. Noi suntem „lumină în Domnul”; prin urmare, trebuie să „umblăm ca niște copii ai luminii”. Trebuie să practicăm ceea ce suntem cu adevărat. Aceasta este una dintre marile diferențe dintre Lege și Evanghelie. Legea le cere oamenilor să fie ceea ce nu sunt; Evanghelia îi îndeamnă pe credincioși să fie ceea ce sunt. Pentru a nu lăsa nicio îndoială cu privire la ceea ce produce lumina în viața credincioșilor, Pavel spune într-o propoziție secundară: „rodul luminii este în orice bunătate și dreptate și adevăr”. Atunci când aceste lucruri sunt revelate în viața noastră, vom dovedi prin practică „ceea ce este plăcut Domnului”.

Versetele 11-13

Efeseni 5.11-13: ... și nu aveți comuniune cu lucrările neroditoare ale întunericului, ci, mai degrabă, dezaprobați-le, pentru că este rușinos și a spune cele făcute de ei în ascuns. Dar toate, fiind date pe față, sunt arătate de lumină, pentru că ceea ce face ca totul să fie arătat este lumina.

În Efeseni 5.7 suntem avertizați să nu avem părtașie cu *lucrătorii răi* ai acestei lumi, dar în versetul 11 suntem avertizați să nu avem părtașie cu *lucrările* lor rele. Din nou, credinciosului i se impune separarea. Nu trebuie să „avem comuniune cu lucrările neroditoare ale întunericului”. Separându-ne de ele, viața noastră ca lumină va „demasca” aceste lucruri rele. Varianta engleză KJV [precum și CSV Elberfelder] traduce cuvântul „demasca” prin „pedepsi”, ceea ce înseamnă să admonestăm și să pedepsim pe oamenii răi și lucrurile rele. Dar nu este exact ceea ce apostolul abordează aici. El nu pune accentul pe mărturia pe care o *rostim prin cuvinte*, ci pe mărturia pe care o *trăim*. Expunerea faptelor nefolositoare ale întunericului nu înseamnă denunțarea tuturor practicilor rele din lume vorbind despre ele. Mai degrabă, înseamnă să trăim separându-ne de ele, permițând luminii din noi să strălucească mai puternic și mai clar. Aceasta va demasca tot ceea ce vine în contact cu noi. A vorbi despre stricăciune -

chiar și numai pentru a o condamna - ne întinează. Din acest motiv, Pavel spune: „este rușinos și a spune cele făcute de ei în ascuns”. Prin aceasta Pavel vrea să spună că nu trebuie să vorbim despre rău pentru a-l demasca. El spune: „Dar toate, fiind date pe față, sunt arătate de lumină”. Sarcina noastră este să lăsăm lumina să strălucească, iar aceasta va expune totul.

Versetul 14

Efeseni 5.14: De aceea zice: „Trezește-te tu, care dormi, și înviază dintre cei morți și Hristos va străluci peste tine.

Aceasta era preocuparea apostolului. Exista pericolul ca credincioșii din Efes să nu mai umble în separare și ca mărturia lor pentru Domnul să nu mai aibă nicio putere. De aceea, el i-a admonestat: „Treziți-vă, voi care dormiți, și ridicați-vă din morți, și Hristos va străluci peste voi!” Imaginea unei persoane care doarme printre morți este una potrivită pentru un credincios care trăiește în comuniune cu cei pierduți. O persoană care doarme și o persoană moartă arată aproape la fel. Deși una este vie și cealaltă nu, în exterior arată la fel. Aceasta vorbește despre o ruptură a separării practice în viața unui credincios. În această stare, el cu siguranță nu va descoperi lumina. Doar atunci când înviem dintre morți avem promisiunea că „Hristos va străluci peste noi”. Domnul nu se va uni cu noi în mărturie atâta timp cât zăcem printre morții spirituali. Dar atunci când ne separăm și înviem dintre cei morți, El va străluci peste noi și ne vom dezvălui adevăratul caracter ca o lumină puternică și strălucitoare.

Umblarea în înțelepciune (5.15-21)

Versetele 15-17

Efeseni 5.15-17: Vedeți deci cu grijă cum umblați, nu ca neînțelepți, ci ca înțelepți, răscumpărând timpul, pentru că zilele sunt rele. De aceea, nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului.

Apostolul vorbește apoi despre nevoia de a umbla în înțelepciune. El spune: „Vedeți deci cu grijă cum umblați, nu ca neînțelepți, ci ca înțelepți”. Înțelepciunea noastră se va arăta prin faptul că „răscumpărăm timpul” și „înțelegem care este voia Domnului”. Pavel dă motivul pentru aceasta: „Pentru că zilele sunt rele”. Înțelepciunea ne poruncește să profităm de orice ocazie pentru a înțelege „care este voia Domnului”; voia Sa este adevărul și este dezvăluită atunci când taina este aplicată practic. El vrea ca noi să cunoaștem voia Sa, astfel încât să putem promova „lucrarea lui Dumnezeu” (1 Timotei 1.4) într-un mod înțelept în acest timp. Nu ar trebui să profităm doar de oportunitățile de a cunoaște adevărul, ci și de oportunitățile de a-L sluji pe Domnul. Deoarece astfel de oportunități de a-i conduce pe oameni la lumină sunt rare, trebuie să profităm de fiecare ocazie care ni se prezintă și să o folosim cu înțelepciune.

Versetul 18

Efeseni 5.18: Și nu vă îmbătați de vin, în care este destrăbălare, ci fiți umpluți de Duh, ...

Pavel ne avertizează, că am putea să ne irosim rapid viața în goana după lucruri pământești și lumești, dacă am lăsa nepăsători oportunitățile să treacă pe lângă noi. Există un pericol real să devenim atât de intoxicați cu aceste lucruri încât să ne pierdem capacitatea de a discerne. Cazul extrem al mondenității este acela de „a te îmbăta cu vin, în care este destrăbălare”. În contrast, el ne îndeamnă să „fim plini de Duh”. Așa cum o persoană în stare de ebrietate este complet

sub controlul alcoolului și aceasta se vede prin acțiunile sale, tot așa credinciosul ar trebui să fie sub controlul Duhului lui Dumnezeu, care locuiește în el - și aceasta se va vedea în viața sa.

A deveni „umplut” cu Duhul nu este același lucru cu a fi „pecetluit” cu Duhul (Efeseni 1.13). Toți creștinii credincioși sunt pecetluiți cu Duhul, dar nu toți creștinii credincioși sunt plini de Duhul. Aceasta se datorează faptului că *una* este ca Duhul Sfânt să locuiască în noi și cu totul *altceva* este ca El să ne umple. Un credincios este pecetluit *o singură dată*, atunci când crede Evanghelia mântuirii sale, dar poate fi umplut de *mai multe* ori. În Scriptură nu ni se cere să fim pecetluiți cu Duhul, ci ni se cere să fim umpluți cu Duhul. Aceasta nu înseamnă că trebuie să avem *mai mult* din Duhul (pentru că Dumnezeu nu dă Duhul „cu măsură”; Ioan 3.34), ci mai degrabă că Duhul trebuie să aibă mai mult din noi. Trebuie să ne predăm mai mult Lui și să-L lăsăm să umple și să controleze fiecare aspect al vieții noastre. Aceasta include să ne dăruim complet lui Hristos ca Domn.

Cartea Faptele apostolilor consemnează că ucenicii Bisericii primare au fost umpluți de Duhul Sfânt (Faptele apostolilor 2.4; 4.8,31; 7.55; 13.9) și am putea fi înclinați să credem că aceasta este o experiență extraordinară, dincolo de orice am putea spera. Dar din Efeseni 5.18 reiese clar că a fi umplut de Duhul este ceva ce trebuie dorit, ceva pentru care trebuie să ne străduim și ceva realizabil pentru fiecare creștin credincios - altfel acest îndemn nu ar exista.

Versetele 19-21

Efeseni 5.19-21:... vorbind între voi cu psalmi și cântări de laudă și cântări spirituale, laudând și cântând Domnului în inima voastră, mulțumind întotdeauna pentru toate Celui care este Dumnezeu și Tată, în Numele Domnului nostru Isus Hristos, supunându-vă unii altora în teamă de Hristos.

Atunci când un creștin credincios este „umplut de Duhul Sfânt”, el se va bucura și va vorbi altora „în psalmi, cântări de laudă și cântări spirituale”. Acestea sunt *trei* tipuri diferite de compoziții creștine, care exprimă gânduri și sentimente spirituale referitoare la Domnul, la adevăr și la calea pe care umblăm.

- „Psalmi” nu sunt, așa cum cred unii creștini, psalmii Vechiului Testament. Dacă ei ar fi fost, Duhul lui Dumnezeu ar fi folosit cuvântul „psalmi” însoțit de articolul hotărât, „psalmii”, așa cum face în alte locuri din Scriptură când se referă la ei (Luca 24.44; Faptele apostolilor 13.33). Acești psalmi sunt compuneri bazate pe experiențe creștine, pe care le-am avut în umblarea noastră cu Domnul în lumina adevărului.

Psalmii Vechiului Testament sunt compoziții iudaice, care exprimă sentimente și experiențe iudaice; ei nu au un fundal creștin și nu transmit în mod adecvat cunoștințe și sentimente creștine. De exemplu, numele Tatălui, care este caracteristic creștinismului, nu este cunoscut de ei. De aceea, viața veșnică nu este cunoscută. În plus, cunoașterea lucrării finalizate a lui Hristos nu este cunoscută, nici acceptarea credinciosului în Hristos în fața lui Dumnezeu prin Duhul care locuiește în el. Psalmii Vechiului Testament nu descriu sentimentele unei persoane care are o conștiință curată și pace cu Dumnezeu. În consecință, ei sunt compuși cu un element de teamă de judecata lui Dumnezeu, chiar dacă au credință. În plus, speranța din psalmi nu este cerul, ci viața pe pământ în Împărăția lui Mesia. De asemenea, închinarea are loc într-o manieră iudaică, într-un templu pământesc; locul unui creștin credincios, care se închină în

interiorul perdelei, este complet necunoscut. Multe rugăciuni din Psalmi cer răzbunare asupra dușmanilor, ceea ce nu corespunde atitudinii unui creștin credincios, care îi binecuvântează pe cei care îl blestemă și se roagă pentru cei care îl persecută. Psalmii Vechiului Testament nu trebuie citați ca exprimând gânduri și experiențe creștine normale. Îi putem cita pentru a înțelege circumstanțele rămășiței iudaice în necazul care va veni și, de asemenea, putem prelua din ei principiile morale ale lui Dumnezeu, care sunt valabile pentru credincioșii din toate timpurile.

- „Cântările de laudă” sunt compoziții care exprimă închinarea și sunt adresate direct lui Dumnezeu Tatăl și Domnului Isus Hristos. Ele pot lua forma unor rugăciuni.
- „Cântările spirituale” sunt compoziții care conțin adevăruri spirituale în conformitate cu revelația creștină, prin intermediul cărora suntem instruiți și îndemnați pe calea creștină. Ele ne pot, de exemplu, „învăța” un aspect al adevărului sau ne pot „îndemna” cu privire la un punct practic al vieții creștine (Coloseni 3.16).

Faptul de a fi „plini de Duhul” nu se manifestă doar în faptul că credincioșii „laudă și cântă Domnului în inimile lor”, ci și în faptul că „mulțumesc” în toate circumstanțele în care se află. De asemenea, este exprimat în faptul că ei „se supun unii altora” cu bucurie și umblă în unitate unii cu alții.

O triplă dovadă a umplerii cu Duhul Sfânt

- Avem un duh de bucurie în „Domnul” (Efeseni 5.19).
- Avem un duh recunoscător față de „Dumnezeu Tatăl” (Efeseni 5.20).
- Ne „supunem unii altora” (Efeseni 5.21).

Pe scurt, se poate spune: dacă vrem să manifestăm o schimbare de caracter în viața noastră, trebuie să avem cele două lucruri pe care Pavel le menționează la începutul și la sfârșitul acestui pasaj: trebuie să fi fost „învățați în El {Hristos}, după cum este adevărul în Isus” (Efeseni 4.21) și trebuie să fim „plini de Duhul” (Efeseni 5.18). Cu alte cuvinte: trebuie să avem ca model viața desăvârșită a Domnului Isus și să umblăm în puterea Duhului lui Dumnezeu, pe care nu trebuie să-L întristăm (Efeseni 4.30). Primul punct se referă la nevoia de a avea un subiect corect pentru inima noastră, iar al doilea se referă la exercițiul moral al umblării în Duhul.

III. | Umblare demnă de chemarea noastră în familie (5.22-6.9)

Îndemnurile din Efeseni 5.18-21 au fost adresate *tuturor* credincioșilor, dar în această parte a scrisorii îndemnurile se referă la cei care se află în relații speciale în familia creștină. Îndemnurile, pe care le avem acum în față, corespund celui de-al treilea cerc de responsabilitate creștină din Efeseni 4.6: „*un singur* Dumnezeu și Tată al tuturor, care este peste toți și prin toți și în noi toți”. Aceste îndemnuri au de-a face cu umblarea noastră în legătură cu relațiile noastre naturale și pământești din mediul familial. Dumnezeu a creat aceste relații cu mult înainte de apariția creștinismului. În această scrisoare, apostolul Pavel le dă un sens și un scop creștin.

Tema din tot acest pasaj este *subordonarea*. Acesta este motivul pentru care soțiile sunt îndemnate *înaintea* soților, copiii *înaintea* părinților și robii *înaintea* stăpânilor lor. Duhul lui Dumnezeu a formulat-o în mod intenționat în acest fel, pentru a da sens acestui mare și important principiu al subordonării. John Nelson Darby spune: „Subordonarea este principiuul

vindecător al omenirii”. Facem bine să ținem cont de aceasta în timp ce analizăm aceste diverse relații din familie.

Soțiile (5.22-24)

Versetele 22-24

Efeseni 5.22-24: Soțiilor, supuneți-vă soților voștri ca Domnului, pentru că soțul este cap al soției, după cum și Hristos este Cap al Adunării. El este Mântuitor al trupului. Dar, după cum Adunarea este supusă lui Hristos, așa și soțiile soților lor, în toate.

Referitor la soți și soții, Hamilton Smith spune: „Îndemnurile speciale au întotdeauna în vedere anumite aspecte, în care individul căruia i se adresează eșuează ușor. Soția este înclinată să renunțe la supunere. Prin urmare, i se reamintește că soțul este capul soției sale și locul ei este în supunere. Soțul este mai înclinat să eșueze în afecțiunile sale decât soția, motiv pentru care soților li se recomandă să-și iubească soțiile”¹.

Pentru a sublinia caracterul supunerii, Pavel se referă la „Hristos și la Adunare” ca model (Efeseni 5.32). În creștinism, relațiile noastre pământești sunt modelate după relațiile noastre cerești. De aici vedem că Dumnezeu intenționează ca efectul practic al adevărului tainei să se extindă în relațiile personale din familiile noastre.

„Soțiile” trebuie „să se supună soților lor ca Domnului”. Nu li se spune să asculte, ca în cazul copiilor (Efeseni 6.1), deoarece soțiile se află într-o relație diferită față de capul familiei. Se poate argumenta că Sara l-a „ascultat” pe Avraam, dar în acea epocă antică ea nu se afla pe teren creștin (1 Petru 3.6). Într-adevăr, ea l-a numit „domn”, dar chiar și acest lucru nu înseamnă că soțiile creștine ar trebui să-și numească soții „domn”. Sara este adusă în fața noastră în epistola lui Petru pentru a ilustra respectul pe care soțiile creștine ar trebui să-l aibă față de soții lor.

Așa cum Adunarea ar trebui să fie „supusă lui Hristos”, la fel și soția ar trebui să fie supusă soțului ei. Trebuie amintit că adevărul prezentat aici despre soț și soție este în concordanță cu ceea ce se găsește în întreaga epistolă, și anume că el este idealul lui Dumnezeu. După cum s-a menționat deja, epistola nu ia în considerare declinul mărturiei creștine, fie în realizarea practică a adevărului referitor la *un singur* trup, fie în umblarea noastră personală cu Domnul prin această lume, fie în relațiile noastre pământești în familiile noastre. Totul este prezentat conform scopurilor lui Dumnezeu. Menționăm aceasta deoarece în aceste zile de declin Biserica nu este supusă lui Hristos. Dacă surorile trebuie să se comporte față de soții lor „după cum” se comportă Biserica față de Hristos în această vreme, atunci ar trebui să fie rebele și să nu se supună! Dar aceasta ar fi contrar subiectului.

O soție se poate plânge că soțul ei este un bătăran și complet incapabil. Și acesta poate fi așa, dar asta nu îi dă dreptul să treacă peste ordinea divină din familie. Este important ca ea să-i

¹ H. Smith, *Christus und seine Versammlung. Eine Hilfe zum Studium des Epheser-Briefes*, Zürich (Beröa) 2001, pag. 98–99. Original în engleză: *The Epistle to the Ephesians*, Comentariu la epistola către Efeseni 5.22–6.9. Online: www.stempublishing.com.

rămână supusă, pentru că poziția ei ilustrează poziția în care se află Biserica în raport cu Hristos. O soție nesupusă distruge imaginea despre Hristos și Biserica.

Este de înțeles că unele soții întâmpină dificultăți cu privire la remarcă lui Pavel, potrivit căreia ele ar trebui să fie supuse soțului lor „în toate”. Ce se întâmplă dacă el le cere să facă ceva care este în mod clar greșit - poate să mintă sau să fure ceva? Am dori să subliniem încă o dată că epistola către Efeseni nu privește Biserica ca fiind în eșec și, prin urmare, nu presupune că soțul sau soția fac altceva decât ceea ce este normal pentru creștinism - care este complet deasupra păcatului. Coloseni 3.18 descrie supunerea soției cu cuvintele: „cum se cuvine în Domnul”. Ea trebuie să facă tot ce îi cere soțul ei, dar așa cum se cuvine în Domnul. Să păcătuiască pentru că soțul ei îi cere aceasta este exclus.

Soții (5.25-28)

Versetele 25-28

Efeseni 5.25-28: Soților, iubiți-vă soțiile, după cum și Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt, ca să-Și prezinte Lui Însuși Adunarea glorioasă, neavând pată sau zbârcitură sau ceva de felul acestora, ci ca să fie sfântă și fără cusur. Astfel sunt datori și soții să-și iubească soțiile, ca pe propriile trupuri. Cine își iubește soția se iubește pe sine însuși.

Așa cum am menționat mai devreme, bărbații au tendința de a-și neglija afecțiunile mai mult decât femeile; prin urmare, soților li se recomandă să-și „iubească” soțiile. Inițiativa vine din partea soțului. Hristos este exemplul. El a luat inițiativa într-un mod minunat. Se spune: „după cum și Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea”. El nu a dat bani sau averi, ci „pe Sine Însuși” (Galateni 1.4; Efeseni 5.2,25; 1 Timotei 2.5,6; Tit 2.14). El nu putea da mai mult. Acesta este cel mai mare sacrificiu de sine care poate exista vreodată. Deoarece soții trebuie să-și iubească soțiile „după cum” Hristos a iubit Adunarea, ei trebuie să-și exprime dragostea nu doar în cuvinte, ci și prin sacrificarea propriilor interese pentru binele și ajutorul soției.

O căsătorie poate fi „încheiată în cer” (cum se spune), dar trebuie trăită pe pământ - și asta începe cu soții care își iubesc soțiile. Cuvântul „dragoste” aici în greacă este *agape*. Este o dragoste care izvorăște dintr-o voință fermă; este o alegere sau o decizie fermă. Cuvântul folosit aici pentru „dragoste” nu este - așa cum am fi putut crede - *phileo*, care este o dragoste de afecțiune și sentiment. *Agape* este tipul de dragoste care este necesar pentru o căsnicie durabilă. Desigur, soțul ar trebui să-și iubească soția cu sentimente și afecțiune, dar *dragostea agape* este cea necesară pentru ca mariajul să dureze o viață întreagă. Soția se poate schimba pe măsură ce îmbătrânește, dar decizia soțului de a o iubi va rămâne întotdeauna.

Agape este tipul de „dragoste” pe care Domnul o are pentru noi. El a ales să-Și îndrepte dragostea către noi atunci când noi nu eram demni de a fi iubiți (Romani 5.8). Era o decizie suverană din partea Sa. (A se compara și dragostea DOMNULUI pentru Israel; a se vedea Deuteronomul 7.7,8; Ezechiel 16.6-14.) Să se observe: Domnul Isus nu a făcut Biserica demnă de a fi iubită și apoi a iubit-o și S-a dat pe Sine pentru ea - dragostea și dăruirea Sa au avut loc înainte ca noi să fim salvați! Scopul jertfei lui Hristos nu a fost să asigure dragostea lui Dumnezeu pentru oameni. Era Dumnezeu Însuși care a acționat în dragoste pentru oameni, iar

aceasta a fost demonstrat prin jertfa lui Hristos. Acesta este tipul de dragoste necesar pentru o căsnicie durabilă.

„Dragostea” lui Hristos pentru adunare este *triplă*. Există ceea ce dragostea Sa a făcut în *trecut* (Efeseni 5.25), ceea ce dragostea Sa face în *prezent* (Efeseni 5.26) și ceea ce dragostea Sa va face în *viitor* (Efeseni 5.27). Dragostea Sa pentru noi în trecut L-a determinat să Se dea pe Sine morții, pentru a face ispășire pentru sufletele noastre. În prezent, El lucrează cu răbdare asupra mădularelor trupului Său, pentru a le „sfinți” și „curăța” prin „spălarea cu apă prin Cuvânt”. Vărsarea sângelui Său în moarte ne-a curățat într-un sens juridic (1 Ioan 1.7; Apocalipsa 1.5,6), dar apa Cuvântului curăță umblarea noastră într-un sens practic. „Cuvântul” ne dezvăluie ceea ce suntem și ne face să ne judecăm pe noi înșine (Ioan 17.17) și, de asemenea, ne preocupă cu Hristos în glorie (Ioan 17.19). Aceste două lucruri sunt puterea pentru curățirea noastră practică. Apoi, în viitor, Domnul va „prezenta Lui Însuși Adunarea glorioasă”. Aceasta va avea loc la „cina nunții Mielului” (Apocalipsa 19.7-9). El va prezenta Adunarea Lui Însuși înaintea de a o prezenta lumii la arătarea Sa (2 Tesaloniceni 1.10).

Nu trebuie să deducem din aceasta că soții ar trebui să efectueze o lucrare de curățire și sfințire pentru soțiile lor, în sensul că încearcă să schimbe și să modeleze soțiile în ceva ce ele nu sunt. Exemplul lui Hristos și al dragostei Sale este prezentat aici soților ca un exemplu al profunzimii devotamentului Său față de Biserică. Noi, ca soți, trebuie să arătăm aceeași dragoste și grijă pentru soțiile noastre.

Domnul nu va fi mulțumit până când Biserica (Adunarea) nu va fi pe deplin potrivită pentru El. Pavel menționează *patru* lucruri, pe care lucrarea lui Hristos le-a făcut și le va face în noi (Efeseni 5.27). În cele din urmă, vom fi o Adunare „glorificată”:

- Fără „pată” - fără cusur
„Petele” în Scriptură reprezintă eșecul. În acea zi, nu se va vedea nicio urmă de eșec în Biserică.
- Fără „zbârcitură” - fără urme ale vârstei
Nu va exista niciun semn de degradare. Cu toții vom fi „ca” Domnul, din punct de vedere moral (1 Ioan 3.2) și fizic (Filipeni 3.21). El va fi în „roua tinereții Sale” și la fel vom fi și noi (Psalmul 110.3).
- „Sfântă” - fără păcat
Natura căzută va fi nimicită și noi nu vom mai păcătui niciodată.
- „Fără cusur” - fără vină
Lumea nu va putea arăta cu degetul spre noi pentru a ne acuza de ceva, deoarece vom fi desăvârșiți prin harul Său de neegalat.

Versetele 29,30

Efeseni 5.29,30: Pentru că nimeni nu și-a urât vreodată propria sa carne, ci o hrănește și o îngrijește cu drag, ca și Hristos Adunarea: pentru că suntem mădulare ale trupului Său, din carnea Sa și din oasele Sale.

„A hrăni” înseamnă a ne îngriji și a ne întări soțiile, ceea ce ar putea indica faptul că trebuie să ne bucurăm de adevăr împreună cu soțiile noastre în timp ce studiem împreună Cuvântul lui Dumnezeu. „A hrăni” implică îngrijire atentă, dragoste și luare în considerație. Aceste lucruri

contribuie la o căsnicie fericită. Este ușor de văzut că, dacă soțul îi oferă soției dragostea pe care o merită, ea nu va avea mari dificultăți în a i se supune.

Un rezumat înșeptit al mării lucrări a lui Hristos de a asigura Adunarea pentru Sine

Inițiativa înșeptită a lui Hristos față de Adunare, care arată devotamentul Său total pentru bunăstarea acesteia, este o chestiune progresivă:

1. El „a iubit” (Efeseni 5.25).
2. El „S-a dat pe Sine Însuși” (Efeseni 5.25).
3. El „sfințește” (Efeseni 5.26).
4. El „curăță” (Efeseni 5.26).
5. El „hrănește” (Efeseni 5.29).
6. El „îngrijește” (Efeseni 5.29).
7. El va „prezenta Lui Însuși Adunarea glorioasă” (Efeseni 5.27).

Titlul original: „Walking worthy of our Calling under the Lordship of Christ: Ephesians 4.17-5.21” și „Walking worthy of our Calling in our Households: Ephesians 5.22-6.9”
din *The Epistle of Paul to the Ephesians: The Purpose of the Ages*

Sursa: www.bibletruthpublishers.com/4:17-5:21

și: www.bibletruthpublishers.com/5:22-6:9